

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské ve věci žalobce: **M. J.**, bytem x, právně zastoupeného Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 1174/8, 142 00 Praha 10 Vršovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Obec Slapy, sídlem 252 08 Slapy 72, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. SZ 034913/2012/KUSK REG/Kt, č. j. 069225/2012/KUSK,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. SZ 034913/2012/KUSK REG/Kt, č. j. 069225/2012/KUSK a usnesení Úřadu Městysse Štěchovice, stavebního úřadu, ze dne 10. 1. 2012, č. j. 0024/12, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Pavla Říčky, částku ve výši 10.200,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou společně s dalšími dvěma žalobci (I. Z. J., L. J.) dne 9. 7. 2012 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a současně potvrzeno usnesení Úřadu Městysse Štěchovice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 1. 2012, č. j. 0024/12, kterým bylo zastaveno řízení

o společné žádosti žalobce, I. Z. J. a L. J. (dále společně jen „stavebníci“) o vydání stavebního povolení na stavbu rodinného domu včetně žumpy a propanového zásobníku na pozemku parc. č. v k. ú. Přestavlky u Slap (dále jen „stavba“). Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný ze spisové dokumentace zjistil, že se jedná o již 13 let trvající řízení, v němž stavební úřad vyzval stavebníky ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006, k doplnění jejich neúplné žádosti, přičemž stavebníci následně v průběhu let 2007-2011 opakovaně žádali o prodloužení lhůty k tomuto doplnění, avšak po výzvě stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2011 již nedoložili nic, a proto stavební úřad postupoval dle § 60 odst. 2 stavebního zákona a řízení zastavil. Žalovaný tento postup stavebního úřadu potvrdil a naopak se neztotožnil s odvolacími námitkami žalobce a ostatních stavebníků ohledně platnosti jejich žádosti ze dne 27. 6. 2011 o prodloužení lhůty k doplnění žádosti o vydání stavebního povolení do 31. 3. 2012, neboť uzavřel, že ze strany stavebního úřadu lhůta prodloužena nebyla. Současně žalovaný vytkl stavebnímu úřadu, že svým předchozím postupem neúměrně prodlužoval stavební řízení.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 16. 1. 2013, čj. 46 A 40/2012-41, řízení ve vztahu k I. Z. J. a L. J. zastavil s tím, že řízení bude pokračovat toliko ve vztahu k žalobci.

Žalobce ve své žalobě označil shora specifikované rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a neúplnost, neboť žalovaný se ve svém rozhodnutí nijak nezabýval odvolacími námitkami týkajícími se nedostatečného poučení o možných následcích ve výzvě ze dne 13. 12. 2011 a z jeho argumentace k věci není zřejmé, kterou předchozí výzvu považuje ve vztahu k výzvě z roku 2011 za řádnou, obsahující poučení o možných následcích v případě nesplnění. Dle žalobce žalovaný pominul též skutečnost, že žadatelé opakovaně sdělovali stavebnímu úřadu důvody pro prodloužení stavebního řízení, a rovněž se nezabýval tím, že stavební úřad nemá elektronickou podatelnu a jeho postup je tak v rozporu se zásadou rychlosti správního řízení. Žalobce též upozornil na nestandardnost postupu stavebního úřadu, který na žádosti žalobce a ostatních stavebníků reagoval jen jednou a kvůli absenci elektronické podatelny ani nepotvrzoval příjem podání zaručeným elektronickým podpisem. Žalobce pak podrobněji poukázal na výzvu stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2011, která jednak stanovila příliš krátkou lhůtu k doplnění žádosti o listiny, jež stavebníci nemohli doložit bez součinnosti třetího subjektu (osoby zúčastněné na řízení), ale především v této výzvě scházelo poučení o možných následcích v případě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě, ačkoliv jde o nezbytnou náležitost ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 stavebního zákona. Nesplněním této zákonné podmínky se usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení stalo nezákonným, přičemž žalovaný coby odvolací orgán tuto nezákonnost neodstranil. Z tohoto důvodu žalobce požaduje zrušení rozhodnutí žalovaného včetně předcházejícího usnesení stavebního úřadu. Dále žalobce odkázal na svou argumentaci uplatněnou již v odvolání proti usnesení stavebního úřadu a závěrem popsal, že důvodem změny postoje stavebního úřadu byl návrh změny územního plánu nerespektující existenci územního rozhodnutí, jež bylo žalobcům dříve vydáno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobními námitkami týkajícími se vad neurčitosti a neúplnosti jeho rozhodnutí kvůli nedostatku odůvodnění nesouhlasí, neboť v napadeném rozhodnutí je obsáhle popsán celý průběh 13 let dlouhého řízení včetně odůvodnění, proč žalovaný potvrdil usnesení stavebního úřadu. K tomu dodal, že stavební úřad výzvou ze dne 13. 12. 2011 vyzval žalobce a stavebníky, aby do 15 dnů od jejího obdržení předložili doklady o ukončení řízení s osobou zúčastněnou o připojení pozemku parc. č. x na místní komunikaci a povolení na komunikaci, což je podmiňující investice stanovená v podmínkách dříve rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 2. 1999, č. j. 096-

912/99/S/ÚR (dále jen „územní rozhodnutí“). Tato výzva byla prokazatelně doručena právnímu zástupci žalobce a stavebníků dne 15. 12. 2011, načež stavební úřad dne 10. 1. 2012 vydal usnesení o zastavení řízení odůvodněné právě neodstraněním vad žádosti ve stanovené lhůtě. Dále poznamenal, že k odvolání žalobce a stavebníků proti usnesení o zastavení řízení se vyjádřila i osoba zúčastněná, která toto usnesení považovala za správné, protože k dohodě se stavebníky o zřízení přístupové komunikace nedošlo, byť jde o podmínku stanovenou shora zmiňovaným územním rozhodnutím, která od roku 1999 nebyla splněna, a proto se jí argumenty žalobce a stavebníků o krátkosti poskytnuté lhůty se jeví jako účelové. Dle žalovaného je pak zcela zřejmé, že žalobci celé řízení neúměrně prodlužovali svými podanými žádostmi o prodloužení lhůty s ohledem na schvalování nového územního plánu. Z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného sdělil, že žalovaný ve svém vyjádření neuvedl žádné nové skutečnosti a jen zopakoval argumenty uvedené ve svém rozhodnutí. Znovu zdůraznil, že výzva k doložení dokladů musí obsahovat poučení, aby bylo možno řízení zastavit právě z tohoto důvodu. Poznamenal, že i samotný žalovaný uvedl, že tyto podmínky splněny nebyly, proto stavební úřad nemohl postupovat tak, jak postupoval.

Žalovaný ve svém dodatečném sdělení ze dne 7. 8. 2014 upřesnil, že poučení o následcích nedoložení podkladů ve lhůtě bylo obsaženo již ve výzvě ze dne 19. 7. 2007, č. j. 973/07, kde stavební úřad žalobce poučil, že pokud nebudou nedostatky podání ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení zastaveno. Žalobce a stavebníci přitom svou žádost částečně doplnili a opakovaně žádali stavební úřad o prodloužení lhůty k doplnění žádosti, naposledy až do 31. 3. 2012. Následně stavební úřad vydal pod č. j. 2261/2011 ze dne 13. 12. 2011 výzvu, kterou žalobce a stavebníky opakovaně vyzval k doplnění chybějícího dokladu a stanovil jim lhůtu k jeho doplnění do 15 dnů ode dne obdržení písemnosti. Ze strany stavebního úřadu se tedy nejednalo o vydání nové výzvy, pouze o pokračování několik let vedeného stavebního řízení. Žalobci byli na postup stavebního úřadu v případě nedoplnění žádosti ve lhůtě upozorněni již ve výzvě ze dne 19. 9. 2007 a další postup správního orgánu jim byl znám, což dosvědčují i jejich opakované žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádosti doručované stavebnímu úřadu v průběhu let 2007 až 2011.

Ze správního spisu soud v dané věci zjistil následující relevantní skutečnosti:

Stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 8. 2. 1999, čj. 096-912/99/S/ÚR, schválil stavebníkům umístění stavby 3 rodinných domků a přístupové komunikace na pozemku parc. č. x a parc. č. x. v k. ú. Přestavlky u Slap. Podmínka č. 2 tohoto územního rozhodnutí uvádí: „*Jako podmiňující investice bude vybudována přístupová komunikace s trvale zpevněným povrchem dle ČSN 73 61 10 s příslušnou kategor. vozovky a obratištěm zaručujícím příjezd vozidel pro svoz komunálního odpadu a požární techniky.*“

Z odůvodnění rozhodnutí Okresního úřadu Praha – západ ze dne 8. 12. 1999, čj. Výst.Odv.332/5, 2984/99-Ks, vyplývá, že stavební úřad dne 7. 9. 1999 vydal stavebníkům stavební povolení na stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. x. v k. ú. Přestavlky u Slap (pozn. soudu: toto stavební povolení ani původní žádost stavebníků se v předané spisové dokumentaci nenachází). Okresní úřad Praha – západ toto stavební povolení na základě odvolání osoby zúčastněné zrušil, neboť k žádosti nebyla předložena úplná projektová dokumentace, která mj. nesplňovala podmínku č. 2 územního rozhodnutí. Proto stavebnímu úřadu uložil, aby v novém projednání věci vyzval žadatele k doplnění chybějících dokladů.

S odkazem na výše uvedené rozhodnutí Okresního úřadu Praha – západ ze dne 8. 12. 1999 stavební úřad přípisem ze dne 21. 2. 2006 vyzval stavebníky, aby do 6 měsíců doplnili chybějící podklady, a současně vydal rozhodnutí o přerušení stavebního řízení do

doby doložení těchto podkladů. Dne 21. 8. 2006 stavebníci poprvé požádali o prodloužení stanovené lhůty pro doplnění žádosti. Stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 15. 5. 2007, čj. 479/06/07, žádost žalobce a stavebníků o vydání stavebního povolení zamítl, neboť shledal, že dosud nesplnili podmínku č. 2 územního rozhodnutí - vybudování přístupové komunikace (*pozn. soudu: V tomto rozhodnutí byl mezi účastníky řízení poprvé zařazen i žalobce, který do té doby figuroval pouze jako zmocněnec stavebníků*). Žalovaný pak na základě odvolání stavebníků svým rozhodnutím ze dne 12. 7. 2007, č. j. 103605/2007/KUSK zamítavé rozhodnutí stavebního zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání mj. s tím, aby znovu posoudil splnění podmínek územního rozhodnutí, popřípadě vyzval stavebníky podle § 60 odst. 1 stavebního zákona s řádným poučením. Na toto rozhodnutí žalovaný reagoval vydáním přípisu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 973/07 nazvaného „výzva a rozhodnutí“, kterým stavebníkům uložil, aby nejpozději do 31. 12. 2007 svou žádost doplnili o chybějící podklady a současně s odkazem na ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2004 (dále jen „starý správní řád“), řízení o vydání stavebního povolení přerušil.

V průběhu následujících let pak žalobce i stavebníci opakovaně žádali stavební úřad o prodloužení lhůty k doplnění žádosti o vydání stavebního povolení (konkrétně žádostmi ze dne 12. 11. 2007, 16. 3. 2008, 5. 12. 2008, 18. 5. 2009, 21. 12. 2009, 24. 5. 2010, 27. 6. 2011). Ze strany stavebního úřadu bylo na tyto žádosti o prodloužení lhůty oficiálně reagováno pouze jednou, a to přípisem ze dne 6. 1. 2010, č. j. 019/10/SUS/IKa, v němž stavební úřad sdělil, že bere na vědomí prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 5. 2010. V přiložené e-mailové komunikaci ze dne 4. 8. 2010 mezi pracovníkem stavebního úřadu a právním zástupcem žalobce a stavebníků je pak zmínka, že stavební úřad vzal na vědomí žádost o prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 5. 2011 a založil ji do složky (žádné další konkrétní reakce na žádosti o prodloužení lhůty ve správním spise založeny nejsou).

V přípisu ze dne 13. 12. 2011, č. j. 226/2011 nazvaném „Výzva“ stavební úřad krátce zrekapituloval dosavadní průběh řízení, zmínil, že žalobce a stavebníci jej několikrát požádali o prodloužení lhůty k doplnění, načež je vyzval, aby do 15 dnů předložili doklady – ukončení řízení s osobou zúčastněnou o připojení pozemku parc. č. x. na místní komunikaci a povolení na komunikaci. Na tomto místě považuje soud z hlediska projednávané věci za podstatné zdůraznit, že shora specifikovaný přípis (výzva) neobsahuje žádné poučení o následcích v případě nedoložení všech podkladů ve stanovené lhůtě.

Usnesením ze dne 10. 1. 2012, č. j. 0024/12 stavební úřad zastavil řízení. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, důvodem pro zastavení řízení bylo právě nedoplnění žádosti v patnáctidenní lhůtě stanovené ve výzvě stavebního úřadu ze dne 31. 12. 2011. Proti tomuto usnesení podali žalobce a stavebníci odvolání, v němž namítali, že stavební úřad svou výzvou uložil velmi krátkou lhůtu k doložení podkladů, které navíc žalobce a stavebníci nemohli a neměli dokládat, proto výzva nemohla vyvolat žádné účinky a žádost žalobce a stavebníků o prodloužení lhůty do 31. 3. 2012 je stále platná. V doplnění svého odvolání dále upozornili, že výzva je vadná též z formálního hlediska, neboť neobsahuje poučení o možných následcích nedodání podkladů a je proto nezpůsobilá vyvolat účinky nastolené usnesením stavebního úřadu o zastavení řízení. Žalovaný však těmto odvolacím námitkám nepřisvědčil a vydáním výše specifikovaného rozhodnutí usnesení stavebního úřadu potvrdil.

Dle ustanovení § 51 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Žalobce svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání vyslovil ve své replice, žalovaný pak ve svém dodatečném sdělení ze dne 7. 8. 2014.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Jak vyplývá z obsahu žalobních bodů, klíčový problém napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že výzva stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2011 neobsahovala poučení o možnosti zastavení řízení, nebudou-li ve stanovené lhůtě předloženy všechny podklady, ačkoliv dle ustanovení § 60 odst. 1 stavebního zákona by toto poučení obsahovat měla. Právě absence poučení o následcích má představovat překážku bránící vydání usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení, potvrzeného následně rozhodnutím žalovaného. S tímto názorem se soud ztotožnil.

Dle ustanovení § 60 odst. 1 stavebního zákona platí, že neposkytuje-li předložená žádost o stavební povolení, zejména dokumentace, dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby nebo udržovacích prací na ní, nebo nejsou-li v dokumentaci dodrženy podmínky územního rozhodnutí, vyzve stavební úřad stavebníka, aby žádost v přiměřené lhůtě doplnil, popřípadě aby ji uvedl do souladu s podmínkami územního rozhodnutí, a upozorní jej, že jinak stavební řízení zastaví.

Dle ustanovení § 60 odst. 2 stavebního zákona platí, že stavební úřad zastaví stavební řízení, jestliže dokumentace nebyla zpracována oprávněnou osobou, popřípadě stavebník nedoplnil žádost ve lhůtě stanovené podle odstavce 1 nebo neuvedl dokumentaci do souladu s podmínkami územního rozhodnutí.

Z gramatického výkladu ustanovení § 60 odst. 1 stavebního zákona jednoznačně vyplývá (*viz spojka „a“ uvozující předposlední větu souvětí*), že upozornění na zastavení řízení je nedílnou součástí výzvy k odstranění vad žádosti o vydání stavebního povolení. Proto pouze s upozorněním (resp. poučením) o možnosti zastavit řízení v případě nedoplnění nezbytných podkladů lze požadavek stavebního úřadu na odstranění nedostatků žádosti považovat za výzvu ve smyslu § 60 odst. 1 stavebního zákona. Navazující ustanovení § 60 odst. 2 stavebního zákona pak ve své části, která hovoří o zastavení řízení v případě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě, přímo odkazuje na předchozí odstavce 1. Z toho je zřejmé, že bez existence kvalifikované výzvy ve smyslu § 60 odst. 1 stavebního zákona nemůže dojít k naplnění hypotézy předvídané ustanovením § 60 odst. 2 věty třetí v souvětí. To znamená, že bez předchozího upozornění účastníka na následek nesplnění výzvy k odstranění vad podané žádosti nevzniká stavebnímu úřadu pravomoc, aby z tohoto důvodu řízení zastavil.

Shora uvedený závěr neplyne pouze z gramatického výkladu ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 2 stavebního zákona. Takřka totožné pravidlo jako v případě neúplné žádosti o vydání stavebního povolení zakotvil stavební zákon i pro případ neúplné žádosti o vydání územního rozhodnutí, kde taktéž zavádí upozorňovací (resp. poučovací) povinnost stavebního úřadu (srov. § 35 odst. 3 stavebního zákona). Ovšem i kdyby stavební zákon poučovací povinnost stavebního úřadu výslovně nezaváděl [*což je ostatně případ nové právní úpravy – srov. např. § 86 odst. 5, § 88 nebo § 110 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů*], tak by uvedené pravidlo – tj. že zastavit řízení z důvodu nesplnění výzvy k odstranění nedostatků je možno uplatnit pouze po předchozím upozornění účastníka – platilo pro stavební úřady na základě obecné úpravy správního řízení [*viz § 19 odst. 3 starého správního řádu a § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, účinném od 1. 1. 2005 (dále jen „nový správní řád“)*]. Tento

závěr ostatně potvrzuje i judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, čj. 6 As 53/2009-74, dostupný na www.nssoud.cz).

Podobně i aplikace jiných zákonných ustanovení zavádějících určité procesní sankce je podmíněna předchozím upozorněním či poučením ze strany orgánu veřejné moci (srov. např. poučovací povinnost při doručování písemností dle § 24 odst. 3 starého správního řádu či § 23 odst. 5 a § 24 odst. 3 a 4 nového správního řádu).

Vzhledem k výše uvedenému sdílí zdejší soud názor žalobce, podle něhož chybělo-li ve výzvě stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2011 upozornění na následky v případě neodstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě, pak taková výzva nemohla vyvolat právní účinky předvídané ustanovením § 60 odst. 2 stavebního zákona, v důsledku čehož nebyl splněn zákonný předpoklad k tomu, aby stavební úřad vydal usnesení o zastavení řízení.

Soud se naopak nemohl ztotožnit s názorem žalovaného, že upozornění na následky nesplnění výzvy ze dne 13. 12. 2011 pro žalobce plynou již z předchozí výzvy stavebního úřadu ze dne 19. 7. 2007. Tato úvaha by byla udržitelná pouze za předpokladu, pokud by stavební úřad reagoval na některou ze žádostí o prodloužení lhůty k doplnění podkladů negativně, tj. když by výslovně odmítl původní lhůtu stanovenou výzvou ze dne 19. 7. 2007 dále prodloužovat. K tomu však nikdy nedošlo. Jak bylo uvedeno výše, stavební úřad v průběhu řízení reagoval na opakované žádosti účastníků o prodloužení lhůty pouze dvakrát, kdy v odpovědi ze dne 6. 1. 2010 sdělil, že bere na vědomí prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 5. 2010, a pak v e-mailu právnímu zástupci žalobce ze dne 4. 8. 2010, v němž uvedl, že vzal na vědomí žádost o prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 5. 2011 a založil ji do složky. S ohledem na popsání jednání stavebního úřadu se žalobce i stavebníci mohli zcela oprávněně domnívat, že stavební úřad jejich žádostem o prodloužení lhůty k doložení podkladů vyhověl. V období mezi podáním žádosti ze dne 27. 6. 2011 až do vydání výzvy stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2011 (tj. přibližně půl roku) tak mohli žalobce i stavebníci vzhledem k dosavadnímu jednání stavebního úřadu skutečně spoléhat na to, že jejich žádosti bylo vyhověno, tedy že došlo k prodloužení lhůty dle jejich požadavku až do 31. 3. 2012. Až teprve okamžikem oznámení výzvy stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2011 se dozvěděli, že jim k doložení chybějících podkladů běží lhůta 15 dnů. Tím se však zcela zásadním způsobem změnila možnost účastníků ovlivnit průběh řízení o své žádosti. Z tohoto důvodu je třeba na výzvu ze dne 13. 12. 2011 nahlížet jako na výzvu novou, neboť je vázaná na zcela jinou lhůtu než předchozí výzva ze dne 19. 7. 2007. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se tak stalo v rámci jednoho (téměř 13 let trvajících) přerušovaného řízení. Z tohoto důvodu nemůže obstát argument žalovaného, že vydáním výzvy ze dne 13. 12. 2011 se ze strany stavebního úřadu ve skutečnosti nejednalo o novou výzvu, ale o pokračování několik let vedeného stavebního řízení. Navíc nelze přehlédnout, že argumentaci ohledně poučení obsaženého již ve výzvě ze dne 19. 7. 2007 žalovaný poprvé uplatnil až ve svém dodatečném sdělení ze dne 7. 8. 2014 k podané žalobě. Naproti tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se k otázce chybějícího upozornění (poučení) u výzvy k odstranění nedostatků prakticky nevyjadřoval, byť se jednalo o stěžejní odvolací námitku, na kterou měl žalovaný coby odvolací orgán svůj přezkum primárně zaměřit (srov. § 59 odst. 1 starého správního řádu).

Krajský soud v Praze proto s odkazem na shora uvedené závěry shledal, že pro vydání usnesení stavebního úřadu ze dne 10. 1. 2012 nebyly splněny všechny zákonné předpoklady, a proto pokud žalovaný při přezkumu tohoto usnesení v odvolacím řízení nepřihlédl k námitkám žalobce upozorňujících na nezákonnost daného usnesení, pak sám postupoval nezákonně a soud proto musí jeho rozhodnutí zrušit (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož vytýkaná nezákonnost nastala již na prvním stupni, přistoupil soud současně ke zrušení usnesení

stavebního úřadu dle § 78 odst. 3 s. ř. s. (soud v rámci tohoto písemného vyhotovení rozsudku opravil zjevnou chybu ve výroku rozsudku vyhlášeném vyvěšením na úřední desce soudu, kde bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně označeno nesprávně jako „rozhodnutí“ namísto správného „usnesení“). S ohledem na výše uvedené závěry se pak již soud nezabýval dalšími žalobními námitkami upozorňujícími na pochybení stavebního úřadu při přijímání elektronických podání či jeho postup ve vztahu ke změně části územního plánu, neboť tyto skutečnosti zjevně nemají přímou souvislost s napadeným rozhodnutím žalovaného.

V dalším řízení bude třeba, aby si stavební úřad nejprve vyjasnil, zda i nadále trvají účinky přerušení předmětného řízení stavebního řízení (viz jeho přípis ze dne 19. 9. 2007, č. j. 973/07) či zda je možno v tomto řízení pokračovat. Shledá-li, že je stále aktuální, aby žalobce a stavebníci doplnili chybějící podklady či jinak odstranili vady své žádosti, pak při případné výzvě k odstranění nedostatků neopomene dodržet všechny zákonné náležitosti této výzvy dle § 60 odst. 2 stavebního zákona a podpůrně dle § 19 odst. 3 starého správního řádu (tzn. včetně upozornění či poučení, jaký význam může mít neodstranění nedostatků pro další průběh řízení). Dojde-li následně k tomu, že účastníci řízení požádají o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků, bude nanejvýš vhodné, aby jim stavební úřad jednoznačně sdělil, zda lhůtu prodlužuje či nikoliv.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení, která činí 10.200 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny za právní služby ve výši 7.200 Kč. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby v hodnotě 2.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení + dvě písemná podání soudu (žaloba a replika) – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění novely č. 399/2010 Sb.], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
předseda senátu

Za správnost : Alena Léblová